

Fondator:
G. V. MUNTEANU

Redacția și Administrația
la Tipografia N. P. PEIU
BIRLAD
Str. Ștefan cel Mare Nr. 17

VOCEA TUTOVEI

Foaie de propășire și educație națională
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni
SUB CONDUCEREA UNUI COMITET

ABONAMENTE:
Pe un an 250 lei
Pe 6 luni 150 „
Autorități și instituții . 500 „
Abonamente de sprijin: benevol
Anunțuri și reclame, după învoială

Inscris în registrul publicațiilor la Trib
Tutova, Nr. 1/1941

AN NOU

Trec zilele ca frunzele toamna în vânt și odată cu ele se împuținează și clipele vieții noastre.

Nimicnicia omenească se vedește la orice pas, căci biata noastră ființă nu poate descifra nimic din marile taine ce trec dincolo de vreme. Iar vremea însăși nu-i decât un veșnic prezent, în care muritorii țes pânză de viață în căutarea binelui, care rămâne țintirea adevărată a tuturor celor ce-au deschis ochii sub soare.

În vreme și dincolo de vreme, stă însă Cel ce-a creiat vremurile. Puse sub a sa stăpânire, ele trec unele după altele, iar oamenii le numesc cu: „ce-a fost odată” și cu: „ce va fi să fie”.

Trecutul se leagă cu viitorul prin trăirea prezentului care singur rămâne și care-și schimbă denumirile după cei ce-au fost și după cei ce-au să vină. Iar din depănarea tainelor lui se vedește: permanenta noastră sbuciumare zădarnică de a stăpâni timpurile.

Din toată strădania aceasta însă

o singură nădejde răsare. Nădejdea în bunătatea Aceluia, în fața căruia „o mie de ani sunt ca ziua de ieri ce-a trecut”.

Trăitor sub vreme, totuși omul își are rostuirea lui. Iar rostuirea e aceea de a lucra în așa fel ca faptele lui să facă parte de drept din domeniul veșnicului. Tot ce nu merge pe linia asta mare se pierde, se nimicește.

Numai considerarea lucrurilor sub „specie aeternitatis” rămâne singura valabilă în calea tuturor involburărilor ce-au fost, sunt și vor mai fi. Iar judecata aceasta limpezitoare de gând și faptă, se însiruie pe firul liniștii de cuget ce dă mulțumirea și pacea sufletească singura adevărată. Sunt gânduri ce-și desprind realitatea acum de acest an nou.

Și sunt nădejdi ce singure pot aduce pacea pe care o dorește fiecare suflet și pe care o dorim tuturor cititorilor noștri.

Preotul Ioan Chirvasie

Invățăminte din trecut

Anul în care intrăm, trezește în sufletele noastre nădejdea că războiul se va sfârși și pacea își va întinde iarăși aripile protectoare asupra iubitei noastre țări așa de greu încercate. Dacă anul 1940 a fost anul ciuntirilor și umilirilor naționale și dacă 1941 și 1942 au fost anii de crâncen războiu pentru aceste nedrepte ciuntiri și umiliri, în care iubita și mult prețuita noastră oștire a ridicat, mergând din biruință în biruință și făcând minuni de vitejie, cele mai nalte culmi ale gloriei, anul 1943 îl așteptăm cu încredere să fie anul de dreaptă răsplătire a acestor biruințe românești, să fie anul socalitelor definitive, anul păcii.

Cum din trecutul nostru sbuciumat ne-au rămas multe învățăminte, este bine, cred, să ne amintim de ele, mai ales când e vorba să se reîntoarcă pacea cea atât de mult așteptată. Poporul nostru știe că războaiele au sfârșitul pe care l-au știut pregătiți ostașii ofeliți în lupte grele. Știe că biruința se capătă cu jertfe mari și că „biruința nu e ca norocul: ea nu caută pe nimeni acasă”. Mai știe că ori de câte ori a avut de distrus ceva ce trebuia distrus, „n'a lovit cu casma sub picioarele sale” și când a fost vorba să-și arate îndrăsneala, „a trecut mai întâi pe pământ sănătos”. Cea ce înseamnă că înțelepciunea și bunul simț au fost de partea lui în toate împrejurările.

Că a putut face și greșeli câte odată, pe care a știut la timp să și le îndrepte sau să și le ispășească când n'a putut să le îndrepte, nu zice nimeni ba, dar aceasta nu poate schimba cu nimic felul nostru de a fi. Dacă războiul a fost privit ca un lucru ce nu se poate înlătura totdeauna, tot astfel și pacea a fost privită ca un lucru ce nu-i lipsit de mișcare. „Adevărata pace nu e nesimțirea

din mormânt, ci gândul care se întoarce mulțumit asupra lui însăși, știind că în drumul lui a lăsat fapte”. Pace — mai pe înțeles — nu însemnă culcare pe perna gloriei trecutului, ci viață trează și activă, îndrumată de gândul bun care trebuie să se găsească la postul de comandă.

Tot din experiența trecutului furtunos, Poporul Român mai știe că pacea nu se prezintă, nu se înfățișează la fel în toate împrejurările. Acest lucru îl întăresc și înțelepții neamului când spun: „Pacea după înfrângere și pacea înainte de luptă, n'au semănat niciodată”. Și iarăși mai știe că n'a fost pace care să nu fie judecată, într'un fel sau în altul. Opreliște nu s'a putut pune. Cu toate acestea, e bine să se știe cam până unde poate să meargă judecata. Așa bună oară: „O pace nu trebuie judecată după timpul ce s'a cheltuit: soarele de lulie nu e cel de Decembrie”, spune cu mult tâlc cugetătorul român.

Cu aceste învățăminte din trecut, vii în sufletele noastre, putem să ne gândim la pace, dacă mai ales ne-am încordat toate puterile într'o ultimă sforțare care să întrecă pe toate cele de până acum, ca să ajungem acolo unde cu toții ținim: repararea nedreptăților ce ni s'au făcut și conștințirea lor printr'o pace dreaptă și durabilă în adevăratul înțeles al cuvântului.

I. C. Antonovici

«Trebuie să uităm tot ceiace ne-a făcut să suferim, tot ceiace ne-a fost neplăcut și să nu îngăduim amintirilor amare să ne tulbure. Față de o întâmplare neplăcută sau nenorocită, nu-i decât o singură armă: uitarea».

COOPERAȚIA ÎN MARȘ

Cooperafia a luat naștere în mod temeinic la noi, acum patru zeci de ani și s'a dezvoltat uimitor de repede sub îndobolul părintelui cooperafiei române, marele Spiru Haret și a vrednicilor lor continuatori, I. G. Duca și Fotin Enescu.

Ea a înlăturat neomenoasa cămătărie, ce se săvârșea la sate de cârciumari și de arendași evrei sau înstrăinați, dornici de rapidă îmbogățire și a dat posibilitate păturei celei mai muncitoare dar și celei mai sărace a acestui neam să-și procure vite, unelte agricole și chiar pământ, contribuind astfel în mare măsură la îmbunătățirea traiului lor.

Mișcarea cooperativă a mers de atunci în plin progres în virtutea energiei influențată de cei trei mari cooperatori.

A venit apoi epoca de după războiul de întregire, dar conducătorii mișcării n'au știut să profite de acest al doilea moment prielnic pentru o dezvoltare și mai mare a cooperafiei în masele populare.

Aceasta din cauza politicii nefaste de partid, care a căutat să transforme cooperafia în cluburi politice și astfel cea mai mare parte din aceste instituțiuni au încăput pe mâna tuturor nechemaților și necinstiților cari le-au exploatat în interesul lor personal. Arhivele instanțelor noastre judecătorești sunt pline de dosarele penale ale conducătorilor băncilor populare, cooperativelor și obștiilor sătești, cari s'au făcut vinovați de abuzuri de încredere, falșuri și delapidări.

Această rea și necinstită administrație a unităților cooperatiste a săpat neîncrederea acționarilor, cari s'au îndepărtat de ele; a distrus capitalul sufletesc adunat cu atâta elan de înaintași, la care s'a mai adăogat apoi și dezastrul conversiunii datorilor, care a adus jalea în sufletul celor mai buni dintre asociași, văzându-și irosite economiile depuse cu atâtea jertfe.

Astăzi se ivește un al treilea moment prielnic pentru cooperafie. Politicianismul a dispărut și odată cu el întreg cortegiul de pacoste și nelegiuiri.

Produsele agricole capătă o valoare mereu crescândă.

Munca plugarilor este răsplătită. Exploatatorii lor înlăturați.

Cei din fruntea țării dau tot sprijinul lor pentru înlătarea mișcării cooperatiste la adevăratul și binefăcătorul ei rol.

În „Monitorul Oficial” Nr. 144 din 2 Iunie 1942 a apărut Legea pentru organizarea obștiilor agricole, căpătând astfel întruchipare legală îndemnul Conducătorului Statului adresat anul trecut plugarilor români de a se asocia în obștii, în scopul propășirii agriculturii, putând face următoarele operațiuni: (art. 4)

1. Să primească, să cumpere, să închirieze și să administreze mașinile agricole necesare pentru exploatarea terenurilor aparținând mem-

Figuri Moldovene

Neîntrecutul nostru povestitor de la a cărui moarte au trecut 53 de ani, fără ca Moldova să-l uite.

brilor precum și pentru a fi împrumutate altor agricultori și să organizeze ateliere pentru reparațiuni de mașini, instrumente și vehicule agricole.

2. Să procure semințe alese și animale de tracțiune și reproducție.

3. Să procure materiale agricole (insecticide, fier, saci, etc.) necesare membrilor obștei.

4. Să facă vânzarea în comun a produselor membrilor obștei și a altor agricultori.

5. Să primească în folosință dela Stat mașini agricole, vite, semințe, materiale, instalațiuni pentru industrializarea produselor agricole.

6. Să cumpere terenuri.

7. Să ia în arendă terenuri sau imobile necesare operațiunilor obștei

8. Să facă clădirile necesare pentru adăpostirea instrumentelor, mașinelor, semințelor, recoltelor și animalelor.

9. Să facă instalațiuni pentru industrializarea produselor agricole.

10. Să procure credite membrilor obștei.

Un întreg program agricol care va constitui cu adevărat o eră nouă pentru plugarul român.

Preoții, învățătorii și toți fiii luminați ai neamului, cari trăiesc în mijlocul țăranilor, au datoria să-i îndemne, să-i îndrumeze și să le dea tot sprijinul în înlătura acestor obștii, menite să înalțe agricultura țării și să îmbunătățească simțitor traiul păturei țărănești.

Nimeni să nu rămână în afară de cooperafie și toată agonisita sătenilor să fie depusă aci, pentru ca, prin unirea tuturor și banii tuturor, să se înalțe o operă, care să uimească lumea de ce este în stare să săvârșească fărănimea românească, atunci când e unită și condusă cu vrednicie, pricepere și cinste, — așa cum a uimit lumea întreagă cu mărețele fapte de neasemuită vitejie și jertfire de sine în vajnicul războiu contra barbarilor dela Răsărit.

Virgil M. Gabrielescu

„Alunecăm“...

I

Nimic nu e mai rău de cât să i se spuie unui popor, zi de zi, că totul merge rău, că lipsesc bunăvoințele și puterile, că o soartă rea îl pândește. Cum fiecare om sau grup omenesc, trăesc nu din ceia ce posedă în adevăr, din ceia ce este în realitate, ci din părerea sa despre sine, se creiază astfel o stare de spirit demoralizantă care duce la decădere și la peirea finală.

Dar nu trebuie să i se ascundă unui popor voinic, solid înfipt în brazda creiată de strămoșii săi și destul de inteligent ca să vadă, nu numai răul, dar și mijloacele de a-l stăvili, neajunsurile care, neobservate, rod la însăși temeliile lui.

De la Războiu încoace noi nu facem decât să neglijăm ceia ce înainte de toate ar fi trebuit să ne cheme luarea aminte și să ne hotărască acțiunile, deslănțuind o mare operă de creațiune.

Ne încântăm prin tot felul de serbări și de exhibiții care ne întăresc în credința că tot ce trebuia să se facă e gata făcut și că rămâne numai să fie exploatat.

Iar pentru exploatarea unui substrat social capabil de a sprijini orice, se duce inconștiența desăvârșită a luptelor de partid.

In sfârșit, aceasta mută totul pe planul politic, aceia chiar care astăzi interesează mai puțin.

O privire asupra lucrurilor însăși arată că n'avem de construit politic pe o basă care ar fi sigură, ci că prin această basă alunecăm.

N. IORGA

din „Neamul Românesc” din 28 August 1937

(va urma)

AN NOU...

An Nou venit în vremi de sbucium
Cu lupte și albe morminte,
Bine-ai sosit vestind din bucium
Isbânda crucii noastre stinte!

Sosești cu fața mbujorată
De sângele vărsat pe câmpuri,
Sosești acum, ca niciodată
Mai dârz, mai aprig din adâncuri.

Și tot mai luminos ne pare
Drumul deschis spre biruință,
Pe unde luptă'n depărtare
Eroii noștri cu credință...

Sosești cu plugușor de aur
Și clopoței de-argint în țară,
Să tragi imbelșugate brazde
Cu blânzii plăvani pe ogoară,

Și'n suflet să ne dai speranțe
De vremuri pașnice și bune,
Să crească rod bogat pe glie
Cu datini scumpe și străbune.

T. Călin-Delapraja

1943!...

An nou...
Imprumută puteri divine,
Adă-ne binecuvântarea cerească,
Isbăvește-ne pe noi,
Răsplătește jertfa eroilor,
Pogoară pacea victorioasă,
Seamănă iubire frățească,
Mântuie păcatul lumilor,
An nou, cu menire de minune!...

An nou...
Implinește nădejdea binelui,
Dă-ne belșugul pământurilor,
Veghează coarnele plugului,
Trimite minunea soarelui,
Incolțește sămânța rodului,
Indesește firul ierbeii,
Infrunzește desișul codrului,
An nou, cu menire de minune!...

An nou...
Inflorește pusderia cașilor,
Scutură ploaia petalelor,
Zămislește fructul dulce,
Inveselește cântecul pădurilor,
Aurește spicul grâului,
Sporește rodul viilor,
Parfumează mierea albinelor,
An nou, cu menire de minune!...

Generalul VASILE ATANASIU

Distrugătorul liniei Stalin

Pe generalul de Divizie Vasile Atanasiu bărlădenii îl cunosc din primele luni ale anului 1941, ca unul ce-și avea în orașul nostru reședința Comandamentului Armatei din Moldova de Jos, gata pentru ziua eliberării Basarabiei și Bucovinei.

Cei ce l-au văzut primind defilarea trupelor în ziua de 10 Mai din acel an și apoi l-au auzit vorbind la recepția din Palatul Comunal și-au dat seamă încă de pe atunci cine este și mai ales ce va fi generalul Atanasiu.

Avântul patriotic al ostașului încercat, ne-a cutremurat și răscolit sângele prin cuvântarea sa, pcurându-ne în inimi credința că ceasul cel mare nu va întârzia să vină.

Și în adevăr, nu mai mult decât peste o lună ostașii comandați de generalul Atanasiu stăteau gata să infrunte iadul dela Țiganca.

Dar despre ce a făcut generalul Atanasiu, lăsăm să vorbească marea revistă „Illustrazione Italiana”, care prin pana directorului ei spune:

„Generalul Vasile Atanasiu trebuie socotit ca distrugătorul liniei Stalin, acest lanț de peste 180 de cazemate înșirate de-alungul Nistrului. Cine a avut prilejul să vadă una din aceste cazemate — în eficiență sau distrusă — ale multelor și nesfârșitelor linii de apărare fortificate de armatele roșii, își poate da seama de vitejia, valoarea, abnegația, spiritul de jertfă și de credința în menirea României a acelora hărăziți să le cucerească și să le distrugă cu prețul vieții lor, precum au zădărnicit vreme de douăzeci de ani pre-

An nou...
Impodobește visul fetelor,
Dă noroc voinicului,
Blagoslovește viața căminurilor,
Bucură dorința copiilor,
Intărește hotarele patriei,
Fericește Dacia strămoșilor,
Păurește idealuri Divine,
An nou, cu meniri de minune!...

An nou...
Rugămu-ne îndurărilor tale,
Sortește harul minunei,
Inscrie-le în leatul:
„Una mie nouă sute patru zeci și trei!”
Mărieța L. Creangă

tinsele intenții pacifiste ale U.R.S.S.-ului. Aceste cazemate sunt adevărate fortărețe, săpate și înălțate în coastele și în stâncile dealurilor sau în alte locuri alese după cea mai perfecționată strategie, ocrotite cu o întinsă urzeală de sârmă ghimpată și având pereți de-o grosime care merge până la un metru și jumătate. Pereții cazematei, alcătuite înăuntrul dintr'o osatură continuă de traverse grele de fier nituite una de alta și dintr'o pânză deasă de fier de beton menite să țină masa de ciment, sunt aproape invizibile. Intreagă această construcție îngropată în pământ și ascunsă prin tot felul de mijloace și înăuntrul înzestrată cu instalații perfecționate și cu materialul necesar: tunuri, mitraliere, branduri, etc., are un sistem de găuri aproape invizibile prin care armele sunt întrebuințate. Dar nu numai materialul de luptă și depozitele imense de munițiuni fuseseră așezate aici, dar și toate cele de trebuință pentru o luptă de lungă durată. Printre acest utilaj se aflau și instalațiile grupurilor electro-tehnice. Cum am spus, în jurul cazematei erau construite elemente defensive alcătuite din țărugi mari de fier, sârmă ghimpată, raze de mine, etc. Cazematele erau unite între ele prin largi coridoare subterane. Clădirea lor a fost efectuată în decursul a mulți ani de trudă. Pentru a putea să apreciem și mai bine rezistența acestor cazemate, clădite pentru a rezista chiar și focului celui mai puternic deschis de inamic, este destul să spunem că distrugerea pereților lor efectuată de către trupele de sub comanda generalului Vasile Atanasiu, a cerut un neori o cantitate de circa 2500 kg. ecrasită.

Din aceste vizuini drăcești pornea focul ascuns, împotriva trupelor de asalt. Totuși, aceste cazemate au fost cucerite de vitejii ostași români, în ciuda puterii lor de foc și aproape a invincibilității. Ele n'au putut rezista eroismului soldaților convinși că acțiunile lor ca și jertfa făcută cu atâta dărnicie vor rămâne înscrise la loc de cinste în cartea care va vorbi despre apărarea civilizației. Corpul de armată al generalului Va-

(Continuare în pag. 3-a)

„ICOANA DIN CHILER“

Povestiri de Lelița Catrina (Ecat. Șt. Manole)

În aceeași editură a revistei „Poporul Românesc”, Lelița Catrina (Ecat. Șt. Manole) ne dă un nou volum la interval numai de un an, de astădată însă nu în versuri cum ni le-a dat pe celelalte trei anterioare: „Cărările Durerii”, „Pentru Tine, Doamne...” și „Pământ străbun”, ci în proză, intitulat: „Icoana din chiler”. E primul volum în proză, pe care-l închină: „Fratelui Ion Gr. Opreșan”, cunoscutul scriitor de cărți bune, între care și acela a poetului „Alexandru Vlahuță”, unul din marii noștri — dacă nu cel mai mare — iubitori ai țărânilor noastre.

Le spun acestea pentru a se vedea a-finitatea de gândire, simțire și voință a autoarei, cu acei scriitori a căror viață și ale căror scrieri, au fost închinare cu admirație, respect și evlavie țărânului nostru, păstrătorul neostenit al specificului nostru românesc. Da, d-na Ecaterina Manole, este o pasionată admiratoare a țărânului nostru, a cărei icoană o păs-

trează vie și nealterată în sufletul ei delicat și meșter să toarcă fir de aur din viața lui creștină și românească.

Însăși titlul cărții d-sale de povestiri, așa de sugestiv intitulat: „Icoana din chiler”, te duce cu mintea fără să vrei la casa țărânului nostru, la icoanele din polioara din peretele de la răsărit, la busuiocul și cărțile de rugăciuni de lângă ele, la chilerul de lângă casă care strânge în jurul mesei pentru a ospăta pe toți ai casei, în care cuptorul de pâine ocupă locul de frunte.

Povestirile însăși, în număr de șapte: „Icoana din chiler”, „Prăpastia”, „Două cruci”, „La pândă”, „Rochița Rândunicii”, „Mășafirii” și „Cri-Cru”, reprezintă crâmpete din viața țărânului nostru, din care se desprind marile lui calități cu multă fineță și artă redată de autoare. Un lucru însă trebuie remarcat neaparat: Materialul acesta a fost filtrat printr'un suflet care a cunoscut poate mai mult ca

alții în viață, ce este suferința, lucru pe care și poporul nostru a cunoscut-o ca nimeni altul. Dar cum din suferință și prin suferință sufletele se călesc și ajung capabile de cele mai sublime realizări morale, sociale, religioase, naționale, cartea d-nei Manole este cu atât mai bine venită.

În cea dintâi povestire (Icoana din chiler) se vede durerea provocată în sufletele fraților moldoveni de peste Prut de prigoana bolșevică împotriva religiei creștine, a bisericilor, icoanelor, preoților, ilustrată admirabil prin lupta ce a trebuit s'o ducă o moldoveancă, Bunica Mărieșuța, ca să poată aduce Icoana Precisiei dela marginea satului, unde copiii o atârâneră de un copac și aruncău cu pietre în ea, pentru a o pune la loc ferit:

„Luă un hârlez și săpă loc de ascunzătoare în lipitura chilerului în partea despre Răsărit, lângă perete. Liniști cu mâinele grunții de pământ și așternu cositură ca de un lat de mână. Înășură icoana izbăvitoare de suflete într'o maramă de borangic înălbit, o așază peste cositură și o acoperi cu ce-i mai rămăsese din strânsura înmiresmată. Cu

pământ curat din stratul de busuioc, liniști locul, de parcă nu umblase nimeni. Așază o masă peste ascunzătoare și cu lut frământat în lumina gândului celui bun, lipi toată fața chilerului”. Apoi „ingenunche pe prag și cu sufletul înflorit de bucuria fetei împlinite, rosti cu glas asemănător foșnetului frunzelor în bătaia vântului: Maică Precurată, ascunsă în chilerul casei noastre va sta Icoana Ta, până când Prutul nu va mai fi hotar între frați. Ferită va fi de acei ce cu sufletele rătăcite o nesocoteau și o loveau cu pietre. Ajută Maică Precurată neamului meu și nu-l lăsa în rătăcire”.

În a doua povestire „Prăpastia”, ni se înfățișează suferința unei mame dela țară care moare de durere, că una din fiicele sale apucase pe drumul pierzării, din cauza neascultării. Dar remușcarea fetei apare în toată măreția ei, când, întoarsă acasă, moare ca și mama ei, între aceleași flori care sunt udate și de lacrimile ei și cu ochii la fluturele, prietenul nedespărțit al florilor, care în momentele de pe urmă ale vieții zboară deasupra ei și se duce.

Deasemeni, autoarea n'a putut să nu

Păstrați și îngrijiți Telefoanele și liniile Telefonice!

În timpurile eroice prin care trecem astăzi, și când ordinele se succed la intervale mici, cerându-se executarea urgentă, deoarece necesitățile frontului exterior din Răsărit, acolo unde bravii tutoveni și vaslucenii luptă eroic, așa cum arată comunicatul Marelui Conducător al Reichului, impune ca să avem tot timpul pe lângă legătura sufletească cu autoritățile din județ și locuitorii, să avem și legătura Tehnică a telefoanelor și telegrafului pentru a transmite repede și la timp, dispozițiile superioare.

Se pare că nu toți au înțeles această necesitate impusă a liniilor telefonice și telegrafice ba s'au mai găsit și criminali, care au rupt și au furat stâlpii și sârma telefoanelor, întrerupându-ne legătura cu satele, iar administrația suferă.

Această lipsă de conștiință cetățenească, noi am suferit-o și când am venit în fruntea acestui județ anul trecut, m'am gândit să refac liniile telefonice și să am legătura personal cu autoritățile din județ, fiindcă numai așa se poate ameliora serviciul.

Cu înțelegerea deplină pe care am avut-o cu Domnul Director General al P. T. T. camarad de armă Colonel Teodorescu și prin stăruința harnicilor mei colaboratori D-l Inspector Gh. Oprea, D-l Inspector Alexandru Zănescu și a D-lui Inginer Seciu, am realizat în 67 de comuni peste 1563 Km., de linie telefonică și cu aparate noi, stâlpi și sarmă nouă.

Pot scoate în relief și înțelegerea deplină ce ne-a dat-o marele proprietar al județului, Domnul Dumitru Constandache, care ne-a dat din pădurea Sa, cu un preț modest, cel mai bun stâlp pe care-l vedeți plantați dealungul șoselelor și în oraș.

Pot să mulțumesc și locuitorilor pe care i-am trimis la tăiatul acestor stâlpi, care au arătat toată bunăvoința, având și trei victime a muncii lor.

Legătura telefonică o avem dintre cele mai bune, dar străinii de neam și de județ, au furat și rupt sârma și ne-au întrerupt legăturile și acest lucru s'a întâmplat la noi și în alte

județe, ceea ce a forțat pe Conducătorul Statului, care în grija ce o are pentru toate necesitățile vieții sociale și administrative, a dat Decretul Lege Nr. 898 publicat în Monitorul Oficial Nr. 292 din 12 Decembrie 1942, arătând că grija păstrării în bună stare a liniilor și instalațiilor de telegraf și telefon, cade în sarcina comunelor respective, care sunt responsabile materialmente de dispariția și distrugerea acestor linii, instalații și semnale.

Autoritățile comunale, Sfatul Comunal, Căminul Cultural și orice cetățean conștient este dator să repare și să întrețină în cele mai bune condițiuni liniile telefonice și dacă se întâmplă orice deranjare, de vreme, zăpadă, polei sau vreun nelegiuit ar căuta să deranjeze această instalație, va fi reparată imediat pe cheltuiala comunei, în care scop primarul se va adresa oficiului P. T. T. Bârlad, care va evalua distrugerea și prin contribuția locuitorilor din acel sat o va repara.

Notarul și primarul este dator să predea serviciul de zi și de noapte, aparatele în bună stare, să se verifice la esirea din serviciu și dacă vede vre-o stricăciune s'o pună în sarcina celui care l-a avut în primire.

Să se înțeleagă de toți că lucrul Statului, dat în folosul comunei, al locuitorilor, trebuie păstrat, îngrijit, nu distrus. Am văzut indicatoarele comunelor și satelor lovite cu pietre, rupte, sgâriate, de nu se mai cunosc. Să se refacă îndată pe socoteala oamenilor din sat, și văzând că o stricăciune se plătește de toți, va intra în mintea tuturor, că trebuie îngrijită și păstrată orice instalație făcută pe teritoriul comunei, fiindcă Statul a făcut-o din banii contribuabililor din bugetul comunei și cine o strică își cheltuiește banii lui.

Pentru personalul de linie a P. T. T. și pentru toate autoritățile se impune la art. 4 să raporteze la timp orice distrugere sau rea întreținere a liniilor sau semnalelor și cine nu va comunica să se repare sau care nu vor lua imediate măsuri, pedeapsa este dela 6 luni

la 1 an închisoare și amendă dela 2000 la 5000 lei.

Să se observe de fiecare răi făcători și dacă nu sunt dovediți orice cheltuială se face pe seama sătenilor din acel sat.

Judecata celor ce vor fi prinși este foarte severă și repede. Se judecă chiar în aceea zi și pe lângă închisoare îi mai dă și amendă, după stricăciunea cauzată. Materialele sunt scumpe azi și nu se pot găsi, deci grija fiecăruia că îndată ce află pe vreun nelegiuitor că posedă sarmă furată, să-l denunțe să-și ia pedeapsa.

Purtul săvârșit în timp de război, se pedepsește cu moartea.

Tănuitorii, complicii, sau chiar tentativa se pedepsește cu același pedeapsă ca și făuritorii, deci tot cu moartea.

Decretul Lege nu iartă nici pe minori, fiindcă aceștia sunt acei ce distrug, îi pedepsește cu aceleași sancțiuni ca și pe majori. Este, locul învățătorilor prin școli și preoților în biserici, să aducă la cunoștința tuturor acest fapt și să le arăte rigorile legii să fie cunoscute de toți pedeapsele la care se expun și scopul pentru care s'a dat acest Decret Lege.

Îngrijiți deci firele telefonice, stâlpii și aparatele, că pentru voi sunt instalate, pentru folosul vostru și dacă nu veți înțelege să păstrați, veți plăti și bani și veți fi și pedepsiți. Educația păstrării bunurilor Statului trebuie să intre în conștiința copilului, adolescentului și a omului matur și cine n'o are va suferi fiindcă el o vrea, nu legea.

Colonel I. C. Zănescu
Prefectul Județului Tutova

Dela Căminul Cultural Epureni

Vremurile actuale sunt vremuri excepționale de război, când ni se cer atâtea sacrificii pentru ca să putem duce la bun sfârșit războiul sfânt ce am început. Astăzi mai mult ca oricând ni se cere unire, armonie și frățietate pe care le putem forma numai prin Căminele Culturale.

În comuna noastră, în vara trecută în luna August, s'a reorganizat Căminul Cultural, când obștea sâtească a avut posibilitatea ca să-și exprime recunoștința față de acea bună familie din mijlocul lor — Familia Eremie — dând numele căminului: „Frații Dumitru, Ovidiu și Horațiu Eremie”. Și pe drept cuvânt, căci pe lângă mărețul și frumosul templu de cultură, Școala din Epureni, ctitoria D-lor, au donat până când timpurile vor permite facerea unui local expres pentru cămin, o sală din localul de școală ca sediu pentru cămin. Aici deocamdată ctitorii căminului au făcut o scenă în valoare de 40.000 lei, scenă unde tineretul nostru joacă piese de teatru și expune toate producțiile așa de frumoase pentru recreația sufletească ca și pentru instrucția și educația poporului prin teatru.

Odată cu aceasta și-au îndreptat și nu de anul acesta, ci de multă vreme, grija și asupra cantinei școlare, unde pe lângă alimentele necesare la pregătirea mâncării pentru copiii săraci și de preferință orfani și de ai mobilizațiilor, au confecționat o masă pentru 20 persoane și cu scaunele necesare în valoare de lei 6000. Apoi la cămin au cumpărat cărți pentru bibliotecă, tablouri istorice, furnituri de birou, lămpi ca și tot ce necesita întreținerii unei bune funcționări, acestea în valoare de 7000 lei și cu 40.000 lei, 47.000 lei.

În vară au reparat localul școlii și al căminului, au făcut sobe de cărămidă la școală și una de teracotă la cămin, toate în valoare de 35.000 lei și cu 47.000 lei, 82.000 lei. Acestea din August și până în prezent. De remarcat este faptul că și de aici înainte continuă cu bogata D-lor dărnicie pentru aceste instituții: Școala și Căminul Cultural.

Directorul șc. Epureni și Președintele Căminului,
Th. Cristea

Generalul VASILE ATANASIU Distrugătorul liniei Stalin

(Urmare din pag. 2-a)

sile Atanasii a avut greaua sarcină de a duce lupta de la Prut până la Odesa. Diviziile sale au dat asaltul tuturor acestor puternice fortificații ale inamicului. Diviziile de gardă și de grăniceri au scris cu acest prilej una din cele mai strălucitoare epopee din istoria războaielor României. Este ca o pagină de neperitoare glorie acțiunea generalului Vasile Atanasii în fața punctului Sărata Galbenă, când a promis că a doua zi va face să fluture drapelul deasupra acestei cote, înfruntând

una din cele mai dârze rezistențe opuse în acest război. Cu acest prilej, eroul colonel Raul Halunga a înscris pe drapelul românesc semnele unui nou blazon de nobleță. Dar generalul Atanasii nu este numai un neîntrecut comandant de unitate, dar și un integru organizator al vieții acelor rămași după înfrângerea bolșevicilor ca să se bucure în sfârșit de o viață omenească, sub oblăduirea unei orânduiri civilizate.

semnaleze cu toată durerea sufletului ei un mare păcat al vremii noastre: „jocul de cărți”, care a ajuns și în lumea satelor. Și aici, în povestirea „Două Cruci”, sunt două morminte proaspăt închise, ale mamei Irimiei, mama îndurerată și „Inuț cel frumos ca primăvara și ușuratic întocmai ca vânturile ei”, fiul împătimit de jocul de cărți. „Lumânări micișe ardeau înfipte în pământ și din hârbul de lut, se ridica firicel de fum, mireasma tămâiei către mila cerului, pentru iertarea păcatelor”.

Pilduitoare este și povestirea în care se vede ce înșamnă pentru țărăn bucata de pământ pe care înțelege să și-o apere cu prețul vieții, așa cum își apără și marea moșie ce aparține tuturor — țara. Dar Românul iartă la urmă celui ce i-a făcut rău, sau îi cere iertare în clipa morții: „Iartă-mă Ioane... De-acum mă duc... Iartă-mă Ioane... Iartă-mă!.. Ion se apropie și îngenuche. Gheorghe desprinsese mâna stângă de pe mâinele Mariei și o întinde către el. Ion i-o sărută plângând și i-o cuprinsese între ale lui. Cu ochii mari, deschiși către Icoana Precestei, Gheorghe migăli în glas cele din urmă vorbe: Ioane! Iartă-mă!”.

Dar autoarea, în nemărginita ei milă față de oamenii săraci, nu putea să nu rupă din ansamblul vieții omenești și pilde de viață necăjită și dusă în nevoi. Nu putea alege o pildă mai bună ca aceea a unei mame care se sacrifică muncind pe puțin într-o fabrică dela oraș, nu departe de satul ei, pentru cei doi copii ce avea, pe care numai seara îi vedea: „Cu dragostea ei de mamă, Maria îi săruta pe amândoi și așezându-i lângă masă, împărțea cu ei încă odată și încă odată, puținul ce trebuia să țină loc de mult și de multe”.

Cu toate acestea „musafirii” nu lipseau în timpul zilei, invitați de Sandu, băiatul cel mai mare dintre copii: „Hai să mergem cu toții la noi acasă. Haideți. Mama nu vine la prânz dela fabrică. Irinel rămâne la școală. I-a fierț mama un oușor și i l-a pus în pachet cu o bucăciță de pâine... și nu vine. Mergeți? Avem un pilaf cu prune dulci și mari. Ni le-a dat negustorul pe datorie. Avem mult. O cratiță plină, Cratița noastră cea mare. A făcut mama așa ca să avem peste săptămână, că ea vine seara târziu și nu prea are vreme”.

Autoarea consacră două din povestiri, una gingașelor pășărele, rândunicei, și una greerașului cântăreț. Amândouă cu sfârșit tragic. Cea din urmă „Cri-Cru”, în deosebi este foarte semnificativă, spunându-ne mai mult de cât trebuie, despre ceea ce este suferința în lume: „Scribulit și singur, picătura de cântec a mai îndrăsnit să-și caute piciorușul drept, dar inimioara i s'a făcut mică, mică de tot și un somn venit de departe parcă, a început a-l legăna și a-l învâța să cânte, pe el, cântărețul fără pereche al amurgurilor și al târziurilor de toamnă. De pe brațele somnului, îngerașii l-au luat pe aripi mai calde și încet, încet, l-au ridicat către luminile cele nebănuite, unde greerii cântă laolaltă cu îngerii cerului și unde bruma nu sărută niciodată florile grădinilor”.

Cartea d-nei Manole este fără îndoială o carte bună, care trebuie să se găsească neaparat în mâinele tineretului nostru. Prin ea, tineretul își va face o idee mai complectă de ceea ce înșamnă țărănul român și viața țărănească, pe care avem datoria a-l cunoaște și a o cunoaște cât mai bine, dacă vrem să avem o dreaptă

judecată asupra propriei noastre ființe naționale. Cine citește apoi această carte vede lămurit ce este suferința în lume, fără de care fericirea n'ar avea nici un sens. Este adevărat: „Ca să te simți fericit, să te uiți la alții cari sufăr mai mult de cât tine”, zice un înțelept. Dar ceiace formează chintesența acestei minunate cărți este duhul creștin ce-o străbate dela un capăt la altul. Iubirea și mila, cele două sentimente pur creștine ce isvorăsc din paginile ei scrise într-o aleasă limbă literară, care este o adevărată încântare, sunt deajuns pentru ca cetitorii să se facă mai buni, lucru la care cred că a ținut autoarea însăși.

Lelița Catrina vrea din tot sufletul și din toată inima ei mare să vadă cu orice preț în jurul ei o lume mai bună și mai fericită, așa cum Dumnezeu a voit din capul locului să fie. Contribuția d-sale pentru atingerea acestui înalt și actual scop, este dintre cele mai prețioase. Îi mulțămim și o rugăm stăruitor să continue, făcându-și prin aceasta o mare și sfântă datorie.

I. C. A.

ȘTIRI DIVERSE

Dăm cuvintele rostite de d. Dr. Neamtu, la instalarea d-sale ca Șef al Poliției orașului Bârlad:

„Tradiția noastră strămoșească este fluidul magnetic, care ne-a legat și ne va lega din generație în generație.

Orice faptă, orice început de lucru, noi creștinii îl începem prin a invoca puterea dumnezeiască, care să ne ocrotească și să ne dea putere de muncă pentru a duce la bun sfârșit lucrul început.

În această ordine de idei, azi s'a procedat, prin solemnitatea săvârșită, la încadrarea noastră în lanțul de fapte creștinești pentru a fi continuatorii tradiției strămoșești.

Deși ar părea paradoxal, credem în necesitatea adâncirii simțului moralei creștine și în sufletul și în educația noastră profesională.

Numai când conștiința împlinirii datoriei este perfectă și rechizitoriul propriilor noastre fapte nu ne impută nimic — ceiace este de esență creștină, — numai atunci poate fi util ca om și mai ales în instituția noastră, care în împrejurările excepționale de astăzi, se află poate singura față în față cu toate nevoile și nemulțumirile tuturor.

Conducătorii unităților polițienești de azi, trebuie să fie înzestrați pe lângă o frumoasă cultură generală și cu o pregătire profesională aprofundată.

Ei trebuie să fie perfecți cunoscători ai stărilor sociale, economice și politice din țară și a manifestărilor locale a acestor stări.

Conducătorii de unități polițienești, trebuie să posede tehnica profesiei de așa manieră încât manifestările intuitive să fie susceptibile ori cărei adaptări la realitate, adaptare la care să aibă la bază contribuția unei inteligenți și judecări reci și obiective, brodate pe facultatea aprofundării scânteietoare a situațiilor dificile, în care eventual ar putea să fie puși.

Niciodată, poate mai mult ca în timpurile de față — vremuri de epopee — în era actualului regim, sub înțeleapta cărmuire a M. S. Regele Mihai I și sub directivele date de puternica personalitate a d-lui Mareșal Conducător, n'a fost mai necesară delimitarea conceptului de Șef și înțelegerea exactă a îndatoririlor, a răspunderilor ca și a prerogativelor sale.

„Unui Șef, trebuie să-i fie mereu prezentă și în chip puternic în minte și în suflet intuiția adevărului și să și-l afirme cu desăvârșit curaj.

„Un Șef trebuie să fie un tactician, un cap lucid, un bun camarad, desinteresat, dotat cu răbdare și încredere în subalterni, singurul lui suport în biruința misiunii cu care e investit. Prin tactician înțelegem, Șeful care are ochiul câmpului stăpân pe sine și care uitând uneori de prescripțiile legii și a regulamentului, lasă larg deschis drumul soluției dictate de împrejurarea dată acționând repede și cu pricepere.

Subalternii trebuie să simtă continuu, cotul șefului lor, primind dela dânsul infuzia sufletului său cald, stabilind astfel comun tatea de ideal și îndemn la muncă.

Șeful nu trebuie să fie un tiran cu subalternii săi.

Disciplina și-o impune cu exemplul propriei sale linii de conduită. Este știtut că nimic nu influențează mai rău pe subalterni, decât defectele șefului lor.

Pentru subalternii cu bun simț, pedeapsa cea mai aspră le-o dă șeful prin pilda muncii sale.

Un șef desinteresat, trebuie să fie mereu animat de bunul mers al serviciului.

„Interesele de clică, ambițiile măruate, conformarea la climatul dezastruos al șoptelor, — toate acestea trebuie să fie necunoscute.”

„Un șef se documentează, făcând opera de comandament.”

„Șeful autentic trebuie să domine și să se domine, astfel ajunge la unitatea de lucru, la armonie.”

Din cele expuse mai sus, credem că am tălmăcit pe de-antregul crezul nostru: Muncă, Cinste și Sacrificiu.

Cât mai multă urbanitate în raporturile noastre cu publicul și cât mai multă înțelegere a nevoilor acestuia.

Rugăm pe d-nii Șefi de autorități locale, civili și militari să ne acorde o cât mai strânsă colaborare în aceste vremuri de epopee pe care le trăim, căci din această colaborare va ieși binele general.

.....

O moarte care ne-a îndurerat profund. În ziua de 21 Dec. a încetat din viață la locuința sa, după o scurtă suferință, presvitera Elena I. Leon, soția pâr. I. D. Leon, dela Biserica Sf. Impărați.

Înmormântarea s'a făcut în ziua de 23 Dec. la cimitirul Eternitatea, într'o atmosferă de jale indescriptibilă.

Presvitera Elena I. Leon a fost o femeie cultă și cu mult dor de a înmulți talanții ce-i căpătase prin cultura ce și-o însușise. Era licențiată în litere. Îngrijea de redactarea foii „Lumina Vetreilor” al cărei director este părintele I. D. Leon. Fusesse cooptată în comitetul Societății Ortodoxe Naționale a femeilor române, filiala Bârlad. Iși luase sarcina de a organiza Corul Căminului „Dr. Filibiliu”. La 32 de ani se găsea, de sigur, în cea mai rodnică și generoasă activitate pentru binele obștesc.

Noi deplângem profund această pierdere și nu avem altă putere de cât să trimitem pâr. Leon, cuvintele noastre de înbărbătare și adâncă părere de rău pentru neașteptată pierdere.

.....

Din suma de 350.000 lei, repartizată primăriei Bârlad din fondurile Comitetului de Patronaj Județean, s'a ridicat numai lei 200.000, destinați cantinelor școlare din oraș care s'a repartizat după cum urmează:

Lei 23.000 pâine necesară pentru 270 porții zilnice pe timp de 30 zile, la cantinele de ceai cu pâine de pe lângă 11 școli primare și 5 grădinițe de copii din oraș, rația necesară fiind dată de Primărie. Lei 88.500 Cantinei din Cartierul Munteni, condusă de preotul V. Nacu, unde vor lua zilnic masa 60 de copii elevi săraci, servinduli-se gratuit la amiază un fel de mâncare caldă socotit rația 22 de lei zilnic pentru fiecare copil.

Lei 88.500 cantinei din cartierul Podeni condusă de D-na Natalia Bădărău instituționale, cu acelaș număr de copii și rație.

INFORMAȚIUNI

Comitetul de conducere al ziarului „Vocea Tutovei”, a deschis o listă de subscripție pentru strângerea fondului necesar la ridicarea Casei poetului „Al. Vlahuță”, care să servească drept sediu Căminului Cultural din satul Pleșești, locul lui de naștere.

Sumele subscrise se vor trimite d-lui Const. Dornescu, avocat.

Suma din urmă 12500

A mai subcris:

Gh. Dimitriu fost Prefect	500 Lei
Gr. Ionescu-Ghidigeni	500 „
Nicu-Lupu Kostachi	2000 „
Înginer D. Bădescu	1000 „

Cu numărul de față al ziarului nostru, începem să publicăm o nouă serie de articole ale prof. Iorga, intitulate „Alunecăm”... și care au fost publicate în „Neamul Românesc” din anul 1937, luna August.

Aceste articole constituie o sinteză a stării în care ne aflăm ca neam în acea vreme, cum numai un om ca N. Iorga o putea face.

Cetitorii vor aprecia însemnătatea lor și grija noastră de a-i informa asupra multor lucruri pe care cei mai mulți dintre noi le știam greșit, pentru că așa era interesul să le știm.

Planul moșiei târgului Bârlad. La Academia Română a fost descoperit de d-l Nicolae I. Antonovici, cunoscutul autor al lucrării: „L'Identification d'un affluent inconnu scythique de Danube” Le Tiarantos (Le Bârlad), un plan al moșiei târgului Bârlad, făcut în 1812 de sătrarul Gh. Mohor.

O copie după acest plan, scos de un renumit cartograf, licențiat în geografie, d. P. Polonic, s'a trimis de către d. Antonovici, d-lui Iancu Mihăilescu, Primarul orașului, care, înțelegând marea însemnătate a acestui plan, l-a primit bucuros, făgăduind că va tipări pe cheltuiala Primăriei Istoricul moșiei târgului Bârlad, la care lucrează încă în mod gratuit, d. Antonovici.

Acest istoric cât și planul vor aduce, de sigur, multă lumină într'o chestiune care a frământat atât de mult în trecut mințile bârlădenilor.

Elevele clasei a VII-a de la liceul de fete «Iorgu Radu», împreună cu D-ra profesoară Marieta L. Creangă, diriginta clasei, au trimis la orfelinatul «Maior Pruncu»,

alimentele ce le-au putut dona, cu bună inimă, cu ocazia sărbătorilor Crăciunului. Cu chipul acesta și-au prelungit o tradiție de ajutor în mod deosebit, pe lângă opera generală de patronaj.

Cu începere de la 30 Decembrie 1942 și până la noua dispozițiune, se fixează următoarele prețuri maximale:

CARNEA

Carnea de vacă, bou, bivou	Lei 90 kgr
Carnea de porc	„ 140 „
Osânza de porc	„ 180 „
Slânina de porc mai groasă de 5 cm.	180 „
„ topită	„ 240 „

Slânina până la 5 cm. grosime se va vinde în prețul cărnei de porc sau se va topi și vinde ca untură topită.

Se mențin celelalte dispoziții din ordonanța noastră Nr. 16808 din 5 Decembrie 1942.

LEMNELE DE FOC

Lemnele de foc uscate esență tare (stejar, carpen, fag, salcâm, ulm, jugastru și paltin) din depozitele orașului, se vor vinde cu

Lei 3 kgr.

Lemnele de foc uscate esență moale (salcie, plop, tei, mesteacăn) din depozitele orașului se vor vinde cu

Lei 2,70 kgr.

Lemnele de foc verzi esență tare 2,70 „

Lemnele de foc verzi esență moale 2,40 „

Sunt considerate lemne esențe tari și lemnele ce au un procent de cel mult 10% esențe moi.

Se mențin celelalte dispozițiuni din ordonanța noastră Nr. 15646 din 5 Decembrie 1942.

Ouăle	Lei 10 buc.
Laptele	„ 40 kgr.
Făina de porumb	„ 28 „
Cimentul	„ 8,25 „
Zahărul tos cu amănuntul	„ 134 „
Zahărul cubic	„ 140 „
Petrolul lampant la comercianți cu amănuntul	Lei 12 litrul

Săteni Tutoveni!

Cercetați presa Țărănească de ulei vegetal de la

„PALERMA”

Este o întreprindere românească și o instalație dintre cele mai moderne care asigură o producție maximă.

Magazinul românesc «CĂPRIORA»

Bârlad, Str. Vornicul Sturza, 19

(Cartierul Munteni lângă Dispensarul Crucii Roșii)

Arme, munițiuni și articole de vânătoare, Desfacere de produse agricole proprii.

En-gross și En-detail

PROPRIETAR:

Căpitan pens. Emil A. Butunoiu

Reg. Com. Bârlad Nr. 54/1535/942

„POPORUL”

Mare depozit românesc de cherestea și materiale de construcție

— BÂRLAD —

Strada Anastase Panu Nr. 121

Aprovizionat cu toate sorturile și mărimile de material dela Fabricile din Bucovina.

La Salonul de Coafură și Frizerie

D. Măceanca

se execută cele mai reușite ondulațiuni permanente și cu apă, cu renumitele aparate „WELLA”.

Se vopșește părul în toate nuanțele

Turnee anunțate la Bârlad

Luni 11 Ianuarie Turneul Comp. Cărăbuș Dir. C. Tănase va juca comedia muzicală Străbunescu & Comp.

Marți 12 Ianuarie „Tatăl” cu marele tragedian Ion Manolescu.

Luni 18 Ianuarie Marele succes „Domnișoara de Ciocolată” cu Nora Percentini și Beligan.

Vineri 22 Ianuarie Turneul Of. Teatru Național sub conducerea marelui artist G. Vraca. Se va reprezenta „Corsarul”.

Luni 25 Ianuarie Turneul Tudor Mușatescu cu celebra dramă „O Crimă Celebră”.

Luni 1 Februarie Marele succes Bucureștean „Femeia Dracului” cu Tanți Cocea și Eterli.

Marți 9 Februarie Turneul Of. Teatru Național cu celebra tragediană M. Voiculescu se va juca marele succes „Lucreția Borgea”.

La timp se va anunța și restul turneelor.